

Op pad met miMakkers Mariëlle Frijters (Fiep?) en Angelique Konijn (Cato) 8-2-2018

Vanmorgen mag ik 'meelopen' met twee miMakkers bij 't Laar. Dit is wat ik zie, hoor, voel: Ik zie twee vrouwen die elkaar warm begroeten. Samen stemmen ze zaken af en bereiden ze zich voor op deze ochtend. Ik zie de transformatie naar miMakker voor mijn ogen gebeuren en ook de geconcentreerdheid waarmee ze in de rol gaan. Er wordt niet meer met mij gesproken en met elkaar alleen Vlaams. De rol is bij vertrek uit die kleedkamer al aangenomen.

Samen lopen we de afdeling op. Ook al zie ik geen bewoners op de gang, toch blijven ze in hun rol:

de mimiek, langzaam bewegen, niet praten (wel zacht neuriën), nieuwsgierig rondkijken, de lichaamstaal is *open*. Als er een persoon in beeld komt (kan ook achter glas zijn) kijken ze wat er gebeurt; een blik, een handgebaar, een lach ... en wordt door hen op gereageerd, zonder woorden.

Eén bewoner loopt door de gang op en neer en miMakker Fiep gaat naast haar lopen en imiteert haar houding en bewegingen. Een aantal keren zie ik hen voorbij komen, telkens is er iets meer contact (dat is niet vereist); af en toe kijken, een lach, naar elkaar toe buigen, een woord. De miMakker praat niet, maar ik hoor haar af en toe een woord herhalen, een klank of een gebaar maken.

Mimakker Cato loopt naar de keuken waar een paar dames aan tafel zitten. Ze schuift langzaam aan steeds aftastent of het kan en hoe dichtbij het kan. Ze is zeer alert op wat er gebeurt, waar de aandacht van de bewoners naartoe getrokken wordt. Als een mevrouw opstaat, staat Cato ook op, als mevrouw de gordijnen aanraakt doet zij dat ook, gaat de mevrouw lopen dan loopt ze mee. Op enig moment staan ze samen bij een serveerkar zomaar te staan. De mevrouw begint te zingen en Cato zingt/neuriet zachtjes mee. Op geen enkele manier wordt er druk gezet, Cato beweegt mee met haar. Voor deze mevrouw komt bezoek binnenlopen (dochter met kleinkind) en nu zie ik meteen het verschil: de dochter wil wat van haar moeder, ze geeft haar opdrachtjes. Als Cato deze mevrouw heeft 'losgelaten' loopt ze rustig en goed rondkijkend door naar de volgende ruimte.

Twee bewoners zitten aan een aparte tafel. Ze lijken te zijn weggedommeld. Heel voorzichtig rijdt Cato met de kruk richting hun tafel. Steeds kijkt ze of het kan, of er iets gebeurt. Ze komt steeds een beetje meer naar de tafel, totdat ze tussen de vrouwen in zit. Met voorzichtige bewegingen zet ze haar pop op tafel en even later haar koffertje. De rechtse mevrouw kijkt haar nu aan en begint te lachen. Cato lacht mee. Zo zitten ze samen aan tafel, Cato reageert op het lachen en ook op de bewegingen van de mevrouw, met eenzelfde lachen en bewegingen. Die bewegingen (kijken en voelen aan een stukje stof...) worden herhaalt. Ondertussen neuriet Cato steeds zacht hetzelfde melodietje.

De mevrouw links reageert nu ook. Ze is met haar hoofd dichterbij Cato gekomen en met haar linkerarm beweegt ze in de lucht, Cato doet dit ook. Ik kan niet alles volgen, maar zie dat Cato zacht over de rechterhand van de mevrouw wrijft. Ondertussen blijft ze neuriën. Als het moment er is om weer los te laten, gaat dat net zo behoedzaam als de aankomst. Cato pakt haar koffertje en de pop langzaam van de tafel en rijdt met de kruk steeds verder weg. Steeds kijkend of het kan, of er nog gereageerd wordt. Het neuriën houdt ze steeds aan.

Als Cato wegloupt kijkt ze of er nog met andere mensen contact heeft en geeft daar aandacht aan.

Geen moment gaat ze uit haar rol. Ook niet als ze met de lift naar beneden gaat waar een aantal bewoners staan te wachten om te gaan eten. Een mevrouw vindt haar iemand van een andere planeet. Ze reageert met haar mimiek en een klank.

Ook als er geen bewoners meer te zien zijn en ze terugloopt naar de kleedruimte, blijft ze Cato. Ik durf haar dan nog niet goed aan te spreken, voor mij voelt het alsof ze zelf haar rol ook los moet laten.

Ik ben onder de indruk van wat ik gezien heb. De momenten van contact vind ik mooi en ontroerend.

Ik denk dat het moeilijke van dit vak is om je volledig onbevooroordeeld open te stellen en in het nu te blijven.

Dank je wel dames voor al jullie informatie en voor het toelaten van mij in jullie wereld. Jullie hebben een mooi vak!

Hartelijke groet,
Jolanda van Iersel

